

עוצם עין אחת | קווי צור

הורבות מיתוסים והריסות

**יונתן הירשפלד – והרנוניה בחיים
אתיים, אוברת נונה ורודפון, גלריה
RAWart, תל-אביב**

**אורי רובין – Fear and Laundry,
גלריה חזי בן, תל-אביב**

יצירותיו של יונתן הירשפלד הן

שברים של אמנות הגרולה מהחיים, חורבות רומנטיות של העידן הקלאסי, שירי מיתוסים מפוראים המתבוססים בקי. טש. אלה הם שחוזרים של קדושה דתית משאריות פגאניות. הירשפ' לר ניוון ביכולת פלסטית בארוקית, מרשימה וחושנית, שיעקר עוצמתה ויפיה הוא בקו, ברישום, במתווה, יותר מאשר בצביו המלא. חתרנו בא' ככוננטי היא מודעת להלוטיון, כמין קביים להתמודד עם העולם העכש' ווי נכחיו. ניתן לחוש בתעורבה אתה התאהבות האמן במעשה ידיו, ביצי' של רוח מעבר לא לא. זו אמנות שהאלמנט התרבר' תי, האינטלקטואלי, האקדמי-הפילר סופי, משלים בה את הקטעים החסרים לתמונה המלאה.

שילוש לא קרוש של כלבים מקיאם צמחים, כמין קרנות שפע של בארוקיות סטה ורפטייה, רישומי דיו שרטיניים המוצללים ברגישות ישרי מית. לכך מוסיפים רפי חובב המרר דרים, המשטשים רקע של פאר תעודי שנבחרו מומו. נאה ומוחשב להפליא הוא גם היחס שבין הנושא לדקע. הכלבים הללו ילילו בהמשך כמלא' כים וורדים, ואיובל אשת אהוב עולה

לשמים כשילוש של מרונות. אוכל הצלובנה על הצלב האמיתי בצביו המלא המונמנט' לי "איובל 5", מוסמרה אל הצלב היודי, אך בניגוד לסיפור המקראי, היא לבשה פנים של קדושה בארוקית, מוארת בתאורה תיאטרלית למעלה, ראשה מופנה בתחינה למעלה אל אילל כלשהו, ותמוך צווארה מגיח ראש נוסף כראש מזוזה, אך יוקר ממלה, וגוים לודה השמאלית למשך מתחתניה מיתר בודד של חוט חוד - אתה של התרסה נשית נגד החגי' מונת הגברית.

מאיובל עובר הירשפלד אל "מאלפת העי' ננים הגרולה", שיש בו בארוקיות קרקטית של פליין, רומותה מרפיעה שוב ושוב לחדש את תעורכה. הוא אשה בשר רום שגופה העורום,

המתרים נגד אל ואדם, נהפך לפסל בארוקי, שכמה ספירלות מקבילות של תנועה תטררי' ממות ועוברות לאורך איבריו. "הירש' הוא רישום שבו אדם נהפך לצבי או צבי נהפך לאדם כמחוות הוקרה לרומנטיקה הגרמנית. "סקיצה לעמודי שלמה" מציג ערימה של מלאכים נופלים הסמוכים זה בזה, כעמוד של תבונה הנמסה לשווא לגשר בין השמימי לארצי, ובעוד רגע יקרס ארצה אל אורבנו' הסיפי.

ראשו של אייפוס מנוקד העיניים מפוסל המקום והזמן האחרים והורים, אל המרפסת המפוצה לכל עבר בקומה הרביעית - נפרשת קריית בעלי המ' לאכה בעירוטה הברוטלי. מצפון מתי' רוממת תל-אביב כחון פוטריוטי, ומדרום מקנת הכנסייה הארמונית של אבו כביר על כיפתה ומגדל הפי' עמונים - קוטב שאולי אפשר לנתב' אליו את "הרליקים" של הירשפלד.

עבודותיו של אורי רובין הן הריסות של תרבות המאה העשרים, על הגשג והדמוני שבה, ללא כל רומנטיקה של חורבות רנסנסיות או בארוקיות (שמטחתיהן קבורות הרי' סות של מאות קורמטו). אלה הם קולאז'ים ברוטאליים של מכוונת תר' בות שאיבדו עצמן לדעת; מחוור גס של חזורים, מלים, דימויים, סגנונות אבנות שונים. הוטי שמלטיקול ואפי' סיקה עורבים בנייה נבולים כעוד קים וורדים גוף מת. זו עכשוויות של המאה שעברה, שיש בה מן הועם ההכשווי כשיבוש גרסיי של היכל' האמנות הממלכתיים, כפיצאיים לא חוקים לבסקיאט וקית' הרינג שהמאה הלה הדינה אותם צעירים לנבז.

בחלק מעבודות הפיסול של רוד' בן יש משוה מהפיסול האילי של תומרקין (שהוצג לא זמן באותו הלל) אבל בגריסה טראשית, המבחרת בסרירותיות מרכיבים מתמלים שונים למין הולמסים מהגיחונם. פיקאסו הופר בגריסתו של רובין למין מלאך מות בתי מפורד לחילה של קרדנטיות עוורה קולף לגלות את הבשר הנא מתחת למעטפת הצרכנית. האמנות היא נוגזה החיים, ואולי כפי שסם התעורכה מרמו - זו מככסה הנמסה לשווא לככס בפרסיה את פתחי המאה שעברה, מחרים הקמים לחייה' במאה ה-21. כשיוצאים מהחלה המוואלי' של "חזי בן" על חורבות שוק העלייה שממול, כזמן עקב מלכת - יש התאמה בין פנים לחוץ, בין מעשה האמנות למקום ולזמן.

יונתן הירשפלד, מלב מקיא ויימון (קטע)

כשחוד ולכן על דף של נייר משרדי שבראשו מודפס הלוגו "הירשפלד ביטוחים". זה הלגלו נוסף של המאבק הנצחי שבין רצון האב לרצון הבן, ובן התופס את מקומו בעולם, והניגוד הזה שבין האמנות הגבוהה של הבן לגריפה השכלובנית של האב, של החיים הממשיים. ברישום נוסף, בעל איכות רישומית משוכם, נתן, נראה ראשו של "כובר" כמין נביא ועם או אורקל קרמוני, מונח ערוף על דף שנתלש מפנסים. הוא מוקף קרעי עננים מופשטים, שמיזמים עפעפו בפניו והחלו למוטט אידם לבטא את טירוסם הגבווא, והישישי' "בהכנה לפאנל מרכיז ויגפריד") ויגפריד שפלד מותעלם עם הבראוק כביאוד. ויגפריד העידום מוצג כפסל בארוקי: טיפוס היושב